

høje Dame til Sæde i en Lænestol midt for Scenen, fik Kurven med Hunden anbragt paa sit Skød og gav derpaa en kort Kur, inden Forestillingen begyndte.

Der blev nu ringet paa en Klokke. Den første Artist stod — dybt bukkende — paa Forhøjningen. Det var en hæslig lille Dverg-Mulat i Kjole, hvid Silkevest, Laksko og hvide Handsker. En Abe i *dress*.

Torben havde grebet Lejligheden til at trække sig bort fra Generalkonsulinden, der var begyndt paa et Foredrag om Menne-skeslægts Genoprejsning ved det Wellerske System. Men paa Vejen tilbage til sine Damer blev han standset af Direktør Zaun, der ønskede en Samtale med ham om de politiske Forhold der-hjemme.

Øjeblikket var uheldigt valgt. Torben havde netop opdaget, at v. Auen under hans Fraværelse havde taget Plads paa en Stol ved Siden af Jytte og konverserede hende ivrig. Det generede ham saa meget mere, som han mente at kunne genkende den latterligt udseende Mand som en af Jyttes Kavallerer fra om For-middagen.

„Jeg har desuden en frisk Hilsen at bringe Dem fra en fælles Bekendt,“ sagde Direktør Zaun. „Det er Professor Asmus Hagen. Han er min Læge. Det var Professoren, der meddelte mig, at jeg sandsynligvis vilde træffe Dem her. I Aprilforeningens Dage havde jeg oftere den Fornøjelse at være sammen med baade Dem og Professoren.“

I stadigt Haab om Genkendelse havde Direktøren taget sin Guldorgnet af og præsenteret Torben sit nøgne Ansigt. Og virkelig dukkede der et Øjeblik et flygtigt Erindringsbillede frem i Baggrunden af Torbens Bevidsthed. Han saa for sig Aprilforeningens lavloftede, røgfyldte Sal med en hujende og mjavende Forsamling foran Talerstolen, hvor denne lille sortskæggede Mand stod og gestikulerede lidenskabeligt.

Direktør Zaun blev ved at tale, skønt der et Par Gange var bleven tysset paa ham af Folk i Nærheden. Nu vendte en tyk, skaldet Herre med Svinetryne sig forbitret om og krævede Tavshed.